

Seni Çok Özledim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Mayıs 2026

Düşsel bir teyakkuz ve hayli üstü örtülü.

Bir kayyum misali ruhuma atanan.

Bir nesir benzeri şiirimin hikâyesi.

Ve meczup bir tanrıya dönüşen insanların kasidesi.

Sözcüklerim b/ölmüş kâh alyuvarlara kâh akyuvar ve gözbebeklerim ve düşlerimin en iri iris' i görmekle bakmak arasındaki o ince çizgi.

Muştalanmış duygularım var yetmezmiş gibi yuhalanan.

Sözcüklerim var hayli kavisli ve kasvetli ama ben onları gün ışığına çıkaramam yeteri kadar mutsuzlukla beslenen insan var ki.

Ama sadece bunlardan ibaret de değilim hani:

Beyazım ben yeri geldi mi mavi her hüznlendiğimde nikâh kıyarım siyahla hem siyah daha narin daha zayıf gösterir hüznlerimi bir de broş ruhuma bir de çelenk, kapıma.

Ya, güller?

Çelenkteki güller?

O kadar çok para da veremem hem sonra insanlar ne mi der?

Tutumsuz.

Tutarsız.

Başka daha başka ne derler?

Aklıma gelmez ama onların gelir:

Misal...

Kapıma dayanan o karanlık kadın yumruklayan camı çerçeveyi ki hiç de tanımam aslında tanıdığımı da iddia etmem ne de olsa karanlıktır onun silueti ve ruhu bir de yüreği olduğunu iddia eder:

Bana ne bana ne?

Alabildiğine uzak olduğum kadar siyahtan hem nikâh da düşmez bana siyahla:

Bazen siyah bir tül.

Bazen siyah perçemi çapkın gülüşlü gün ışığının...

Bu kadar benden bu kadar.

Siyah dedimse bakmayın sizi siyahın tonlamasına gerçi siyah da giyerim hani kombin yapmak adına rengârenk bluzlarımla:

Dedim ya, o kadar.

Sözcüklerim...

Oh, be tüm kasvetim dağıliverdi ne de olsa kalemimin marifeti ama öncesinde lütfeden Rabbime sunuyorum şükran ve tüm iyi dileklerimi.

Kopan bir yaprak filan da değilim hani çünkü köküm kuvvetli ve ruhum ve tümünden gelen duyguları eh, şiirler nasıl ki tüme varım.

Peki, en çok neyi mi özledim?

Sanırım annemin çivit mavisi gözlerini ama son zamanlarında öylesine hüzün bürülü idi ki ve çaresizlik. O miskin misafir gibi gelmiş, çömmüş hayatımızın merkezine ve gitmek bilmeyen o çaresizlik ve ansızın gidiverdi bir gecede tek bir saniyede ve o son nefesinde.

Çaresizlik.

Hep de derdi annem:

“Elim ermiyor gücüm yetmiyor ve sen, benim elim kolum ve ayağım oldun.”

Bir gün bile şikâyet etmemiştim üstelik ve bir ömür hep de öyle kalacaktım ama takdiri İlahi böyle buyurmadı işte masalın sonunda.

Ve gelen misafir tüm çaresizlik yükünü yüklenmişken tek bir saniye içinde yokluğa karıştı ki...

Ben o sefil çaresizliği dahi kabullenmiştim çünkü yanımda nefes alan annemdi var olan ve elini tuttuğum: o sıska çelimsiz mis kokulu parmaklarını son kere kavradığım ve ama kavrayamadığım bir şey vardı ki: saniyeler sonra göçüp gidecekti acı çeken ruhu.

Her şeyine razı geldiğim ve bir ömür de razı gelecekken ama kaderin razı gelmediği...

Seni çok özledim, annem.